

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ
МИНКИНА ПОМОЩ

chitanka.info

През един горещ летен следобед баба Недка беше наумила да проветри всичката си покъщнина. На двора бяха измъкнати толкова неща, че с тях можеше да се напълни цял вехтошарски магазин!

— Ухуу! Пусто опустяло! — викаше сама баба Недка. — Че то се събирало, събирало — цяла грамада. Барем да има нещо за свят, а то едно от друго по-вехто и по-дрипаво... Нали са ни го все чужди хора давали — кой ще ти даде нещо, ако му е за в работа! Ама на, щом е къща, не може празна да стои. Дават ти го — ще вземаш... Минке! Минке ма!

Баба Недка вдигна глава от купа парцали, които обръщаше на слънцето, и затърси с очи внучката си.

— Бе къде се дяна това дете! Ей сегичка гонеше тук патиците... Мино мари! Пръждолнице, дека си?

— Ку-ку! — чу се някъде наблизо. — Ку-ку! Ку-ку!

Бабата се озърна наоколо зачудена.

— Я, къде ли се е завряло пък то!

— Ку-ку! — чу се пак наблизо.

Но този път баба Недка разбра: кукувицата кукаше от празната зелена каца.

— Ахаа! Ще ти дам аз на тебе едно „ку-ку“, ако ти дойда с бухалката! Я да излизаш от качката, че ще я издъниш — пребивам те сетне за едната хубост! Хайде де, какво се спотайваш още?

Същия миг над качката се подаде една чорлава руса главица. А още след малко на земята скочи босата Минка. Тя беше на ръст колкото кацата, с провиснала крива фустичка и вехта блузка на раменете.

— Я ми подай там онази чергица, да прибера парцалите. Пък да не влизаш вече в качката, че съвсем ще я разтуриш.

— Ами защо ни е качка, бабо, като си нямаме пари да си купим зеле?

— Я го виж ти него, вчерашен келеш, пък не можеш да го надприказваш... Тъй било то. Че като нямаме пари ние да си купим, на чуждите я отстъпваме и все ни дават през зимата по някоя зелка... Забрави ли, че лани чичо ти Найден пет зелки ни даде, човекът... Къш бре, пущина! — викна тя, като плесна герестия петел. — Клъвна ме по ръката, проклетнико... сляп ли си!

— Ууу, бабо, той е помислил, че ръката ти е сушена жаба! — изкиска се закачливата Минка.

Но баба Недка се ядоса не на шега:

— Сушена жаба ли! Сушена жаба, ама да не е тя, гладна ще миткаш по улиците... Магарице, тази сушена жаба те храни... Я кажи ми какво си принесла ти в тази къща. Все наготово гледаш.

— Малка съм, бабо, когато порасна и аз ще печеля като тебе!...

— Ще пораснеш! Устата ти ще порасне! Малка била... Я се погледни колчава си — чак до рамото ми достигаш вече. И Нейкин Борко е малък, ама есенес на майка си корито купи. Баш на Никулден сам ѝ го донесе. Левче по левче събирало момчето — майка си да зарадва... Пък ти — малка си била... Малка, ама от мене по-големи зальци лапаш...

Този път Минка нищо не отвърна. Тя слушаше баба си и мълчеше. Подире промълви като на себе си:

— Ще видиш пък ти, ако и аз не си спечеля пари...

И до вечерта в ума ѝ беше все това, как да си спечели и тя самичка пари. И когато легна вечерта, все за същото си мислеше. Но заспа, наспа се, пробуди се на утрото и забрави за какво бе мислила вечерта.

Измина оттогава доста време. Един ден Минка стоеше пред вратата на „Треперушка“. Така се наричаше книжарницата в квартала им. Отвътре до прозореца бяха натрупани много книжки — мънички, шарени и все еднакви. Книжарят познаваше Минка. Той надникна през вратата и я попита:

— Какво гледаш, Минке? Книжките ли? Искаш ли едничка? На, вземи!

Той посегна, взе една от книжките и я подаде на Минка. Но Минка се дръпна срамежливо:

— Господин Станков, аз нямам пари.

— Е, вземи де, вземи — без пари ти я давам. Календарче за тази година. Кой ли ще ги купува отсега нататък, когато половината година измина вече.

Минка пое книжката и припна към дома. Но книжарят я повика пак:

— Минке, Минке, я почакай! Върни се, ела да ти кажа нещо!

Минка се върна.

— Слушай, Минке — рече той, — намислих нещо. Я да ти дам аз на тебе ей тези всичките календарчета да ги продаваш, а?

Минка мълчеше.

— Ще ги вземеш и дето видиш добър човек, ще му продаваш по едничко. Две левчета струват. Колкото продадеш, едно левче за тебе, едно левче за мене. Не му мисли много — ти си пъргаво момиченце; не си срамежлива. Ето ти десет. Вземай ги.

Минка пое календарчетата нерешително. Отнесе ги дома. Скри ги, да ги не види баба Недка. Отвори едно, гледа го, чете, радва му се. Но книжките стояха там два дена, без да ги пипне. На третия ден Минка отброи половината и скришом се измъкна от къщи.

Първият срещнат, на когото детето предложи стоката си, се спря, огледа го, помисли, помисли и рече:

— По колко струват, момиченце?

— По два лева, господине.

— На, ама за добро да ги употребиш, чу ли?

— Слушам, чичо. Благодаря. Сбогом!

Беше привечер. Минка се насърчи и реши да заобиколи най-напред дюкянните и кръчмите в техния квартал. Тя влизаше и смело предлагаше дребната си стока.

А левчетата летяха. До вечерта й останаха само две календарчета! В джоба й дрънкаха пари. Минка не беше виждала никога толкова пари. Сърцето й тупкаше от радост.

На другия ден повтори търговията. Пак се върна с печалба. За една седмица продаде всичките календарчета и уреди сметката си с книжаря. Взе други двадесет. До края на лятото продаде всичките календарчета на „Треперушка“.

Изминаха и август, и септември. По дюкянните се вестяваха какви ли не вкусни работи: ягоди, череша, круши.

Минка ги гледаше. Ядяха й се. Много пъти й се приискваше да си купи. Нали сега имаше свои пари. Ала не смееше. „Ще навикна — мислеше си тя, — всеки път ще взема да си купувам и ще хвъркнат всичките ми парички...“

Но едно нещо най-много я блазнеше. През есента един човек взе да продава на улицата печени кестени. Ей тези пусти кестени най-много й се ядяха. Всеки ден тя минаваше покрай него. Сладката

миризма още отдалече дразнеше носа ѝ. Минка се спираше до човека, гледаше как пращят на огъня кестените и преглъщаше плюнката си.

Дойде време за училище. Тръгна и Минка с децата. Но от търговията си не се отказа. Може би да ви се е случвало да срещнете по улиците едно русокосо момиченце с големи букети кичести хризантеми в ръце, които любезно предлага на всички минувачи. Това момиченце е било Минка. Цветя вземаше от съседния цветарник, а печалбата дяляха с градинаря.

Баба Недка ѝ се караше, че се губи по града. Тя не знаеше къде ходи. Но Минка мълчеше и се подсмиваше радостно. Така мина Петковден, отиде си и Димитровден. Един петъчен следобед бабата се върна късно от града и още от портата забеляза, че пред къщата има струпано нещо. Тя приближи и ахна смаяна: пред вратата лежаха цял куп зелки!

— Какво е това чудо? Да не съм сбъркала къщата? Или пък някой по погрешка ги е стоварил дома? Такава ще е работата. Чие ли е това зеле?

Но докато се чудеше, някой се обади зад къщата:

— Ку-ку! Ку-ку! — И пред нея изскочи Минка. Изправи се зад тях и Найден, съседът им.

— Е, бабо Недке, тази година май ще си търся друга качка, щом вие толкова сте разбогатели и си купихте днес тридесет зелки!

Но бабата го гледаше още по-смаяна. Най-сетне се разкри цялата работа. През деня Минка го срещнала на пазара и го излъгала, че уж баба ѝ дала пари и я пратила да намери Найдена да го помоли да купят и докарат зеле.

Сетне в къщи Минка призна всичко на баба си. Как пестила левче по левче, как чакала да зарадва баба си. Не забрави да ѝ разкаже и за ягодите, за гроздето и най-вече за печените кестени... Бабата се смееше и плачеше едновременно, като милваше сладкото дете.

На другата вечер Минка учеше уроците си до запалената печка, когато изведнъж нещо взе да пука и гърми вътре. Минка скочи и побягна. Но баба ѝ отвори бързо пещта. Там пукаха и подскачаха цели шепи кестени. Баба Недка ги загреба с ръжена и ги сипа в полата ѝ.

— На, чедо, яж да ти мине, дето си гледала толкова време. Рекох и аз да те зарадвам тази вечер.

И тя прегърна пак насълзена внучката си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.